

му и днесъ въ него блѣщука само слаба искра отъ животъ.

Тогава князътъ попита:

— Кажи ми, става ли туй и съ други, или рѣдко нѣкого постига такава бѣда?

— Високи повелителю, — отвърна Чана, — на неговитѣ години ще станатъ всички такива.

— Но нима, ако доживѣя тия години, и азъ ще стана като него? Нима и Ясодхара тѣй ще остарѣе?

— Да, велики господарю! — отговори кочиаштъ.

Тогава князътъ каза:

— Обърни и карай дома! Азъ видѣхъ онова, което не очаквахъ да видя.

Буда се завърна въ великолѣпния си палатъ, но сѣ мисли за оня старецъ; душата му бѣ потънала въ тжга, и нищо не можеше да го развесели.

Като узна людскитѣ страдания, той вече не можеше да се радва; душата му се вълнуваше и той искаше отново да види свѣта и да се запознае по-отблизо съ живота на хората.

— Моля ти се, — обърна се той къмъ баща си, — позволи ми да разгледамъ столицата и да видя какъ живѣе населението. Бихъ искалъ да науча какъвъ е живота на тия люде. Позволи ми, велики господарю, да излѣза тайно изъ моитѣ райски градини и свободно да се поразходя изъ улицитѣ съ нѣкого отъ слугитѣ.

Царътъ се съгласи, надѣвайки се, че тая разходка ще ослаби впечатлението отъ по-първата и че, щомъ свикне да гледа хорскитѣ злочестини, душата му ще се успокои. И ето на другия день князътъ и Чана напуснаха двореца: тѣ вървѣха пѣша,